

Em Vết Nét Nghệ Chiếu Xuân

Cố nhớ là đêm nhớ, cơn bão tháng Tư thổi bay tôi ra khỏi Đà Lạt vào một ngày cuối tháng Ba năm ấy. Tôi đi mà không kịp tiễn già Đà Lạt thổi lòng yêu, chấp chùng những ngời thông với mọi tình địu và cha mẹ nhớ nhớ hoa xinh trong lòng cô gái mới ngoài hai mươi tuổi. Thốt ra một tình yêu hình như đã đến từ lâu trước khi Lãng ra trường và chuyển về quê, suốt một thời trung học tôi và Hà, em của Lãng đã từng có một mối tình, kể chuyện theo gia đình Hà lên trường Võ Bội ngày lên thăm khóa của Lãng.

Cuối tháng ba năm ấy, gia đình tôi hỏi hỏi cha mẹ về Sài Gòn theo cơn bão lên của chiến tranh. Cố nhớ trú ngụ trong nhà người chú đang làm việc tại Hội Quán công xã, Sài Gòn tháng Ba nóng như nung, tin chiến sự mỗi ngày cho tôi biết Đà Lạt thổi lòng của tôi đã không còn nữa. Tôi nghĩ đến Hà, đến Lãng, chuyện hiểu nhà bạn ra sao và Lãng thì nào nên chiến trường khói lửa, mọi người nghĩ đến tìm tôi chuyện thất bại, thời gian trong nỗi chuyển nh choáng của một cơn ác mộng.

Những ngày cuối tháng Tư không khí Sài Gòn lúc nào cũng như lên cơn sốt, một ngày chú Nhân hỏi hỏi về cha mẹ nhà ra bến tàu, vội vã đến một công nhân mới mang theo một cái túi xách cá nhân để quên áo và những khô phòng học lúc cơn thì tới. Chuyển tàu ra bến Đông vào đêm tối, ban đầu cũng chen chúc hơn đến vì phải chờ một số người quá đông, những người đến lúc tàu càng đi càng xa chuyện còn nhìn thấy chân trời đâu nữa, những người đã bắt khóc vì biết rằng lên này thì một hồi quê hương

oOo

Tôi không mang đ c gì ngoài vài t m nh đen tr ng ch p ven h Xuân H ng, m t t m n i c ng tr ng Võ B Đà L t v i Hà và Lãng ngày anh ra tr ng. Có m t t m hình màu duy nh t ngày anh v phép, nh đ nh l i ngôi tr ng cũ ti n th anh đ a tôi và Hà lên ch i r ng Á Ân bên b h Than Th . Ng i Đà L t không l gì c nh bu n c a n i này khi nhìn ra phía xa đ nh Lâm Viên m m trong mây ph . Làm sao tôi quên đ c vì t m nh ch p ba ng i d i g c thông già men theo con đ c nh , nhìn ra m t h l n t n g n sóng và r ng thông bu n xao xác. Lúc đó Hà ki m c đ hái hoa đ i, cũng là l n đ u tiên Lãng c m l y tay tôi v i ánh m t êm đ m th t sâu l ng nh mu n trao g i đ i u gì. Tí nh anh v n v y, ít nói và tr m l ng, lao đao trong c m xúc đ n nh n tôi cũng im l ng nhìn anh ch i v i. N ng lung linh trên r ng thông t o nh ng bóng n ng nh y múa trên m t c , tim tôi đ p m nh dù bi t r ng ch ng c n ph i nói ra thì c hai cũng hi u đ c s say đ m c a tình yêu. Sau này khi xa nhau, nhìn t m hình k ni m tôi hay b d n v t b i t m hình ch p ba ng i mà ng i ta b o là đ i m c a chia ly.

H n hai m i tu i tâm h n tôi đã kh c kho i theo nh ng th ng tr m c a đ t n c, m i tình đ u m h v n đ ng l i trong tâm kh m. Ra n c ngoài, hoà nh p vào xã h i m i trong n i nh c nh n khó khăn c a cha m , đ r i sau m t th i gian dài đ nguôi quên Đà L t trong trí nh , t i g n 30 tu i tôi m i l p gia đ i nh. Ch ng đ c bao năm h ng l a ch ng tôi cũng qua đ i trong m t tai n n xe c đ l i tôi m t mình ch v v i hai đ a con còn bé đ i, t đó tôi b t đ u tin s m nh. S t i đ ng tình hình nh tr c tr , tình yêu đ u v i Lãng ch a m m t vòng tay, tình yêu sau cũng ch ng tr n con đ ng tr n, thôi thì v y nuôi con ch ngày chúng khôn l n v i n i bu n góa ph .

Khi các con tr ng thành và đi làm xa, t nhiên không hi u sao tôi l i hay nghĩ v quá kh , đ n Lãng, đ n Hà và khung tr i Đà L t, c m c m t l n tr v con đ ng quen, cái xóm nh có nh ng căn nhà g c cu i đ c, t đó có th nhìn xu ng phía d i là v n rau xanh Đà L t. Đ y là căn nhà c a Hà, ngày x a hai đ a hay ng i phía sau nhà nhìn th ng ra bãi rau xanh phía xa r i m màng nghĩ v n v , nh ng lúc y không bi t Hà nghĩ gì nh ng riêng tôi thì bao gi cũng có hình nh Lãng.

Quy t đ nh tr v thăm l i Đà L t sau h n ba m i m y năm, k t ngày tôi xa Đà L t năm y. R thêm Quyên ng i b n m i quê Đà L t v cho có b n, Quyên cũng mu n đi tìm l i ch n cũ thăm ng i dì ru t và đám em h . Đà L t hôm nay đã thay đ i h t r i, tôi l c l ng trong thành ph x a đ đi tìm l i k ni m cũ, ngoài nh ng con đ ng x a không th thay đ i nh ng nhà c a thì đ s , bóng b y và n ào h n nh h u h t các n i khác. Ba tôi là công ch c nên i nhà chính ph , căn nhà y nay có ch m i, xây đ ng l i tôi nên tôi không còn nh n ra nh ng gì thân quen. Coi nh h t, t u i tôi đâu c n tìm cái m i, may ra có th tìm l i Hà và m t s b n h c cùng tr ng năm x a.

Ngày hôm sau tôi m t mình tìm v xóm nh ngày x a, v i hy v ng mong manh g p l i ng i b n cũ. N u g p Hà t c nhiên tôi s có tin c a Lãng, vì tháng Ba năm y khi tôi ch y v Sài Gòn thì anh v n còn đang lao đao ngoài vòng l a đ n. Trong lòng tôi ch mong m i m t đ i u t t c m i ng i đ u bình yên, và n u nh g p Lãng thì cũng mong anh luôn đ c êm đ m

hình phúc. Rốt may là Hà vẫn còn ở căn nhà gỗ sơn màu xanh nhạt, nhà cửa xây dựng lộng lẫy trông có phần chảnh chọe hơn xưa. Bên tôi không có nhà, ngói nhà cho biệt thự Hà đang ở ngoài cửa hàng đan len và bán hàng lưu niệm cho du khách.

Lòng không khỏi mừng vì sắp gặp lại bạn cũ, tôi sắp gặp và làm khách du lịch đi mua hàng xem Hà có nhận ra bạn cũ. Không khó tìm tôi đã tìm ra địa chỉ, Hà đang ngồi ở trong quầy, nay đã tròn trịa, già dặn hơn trong chiếc áo len màu trắng sáo, khi về già trông Hà thật đôn hậu. Thấy tôi vào Hà chau mày nghĩ ngợi, bắt chợt giật mình nhận ra xem nét mặt quen quen này ở đâu. Sau một lúc la cà xem mấy tấm khăn phủ la treo trên vách, một tôi chợt bước vào mấy bức tranh nhảm nhí của họa sĩ Đà Lạt để tìm kiếm phía ngoài để thu hút khách du lịch. Tranh lồng trong khung tre, sau những hàng thông đan nhau nhợt nhòa màu thiên gian, dưới Lâm Viên chập chùng mờ mờ trong sương ngấm, nơi góc cửa bức tranh ký một chữ “Lãng” thật như khi nào tôi bàng hoàng. Đúng lúc đó thì Hà đã theo ra đằng phía sau lưng tôi, ngó ngang gọi tên tôi rồi cúi thấp đầu khóc nức nở....

Cả hai chúng tôi cùng khóc, có lẽ cả hai cùng đang nhớ về những biệt thự của thời thơ ấu và tang thương của đất nước mấy chục năm trước. Giờ đây Hà thật sung sướng khi hỏi tôi:

“Nghe có vẻ bao giờ thôi? Hà đừng quên những trong mà ...”

Nghẹn ngào khi không nói hết được những gì muốn nói, hai đứa im lặng nhìn nhau. Rồi Hà kể cho tôi nghe bao nhiêu đau buồn cuộc đời xảy ra cho gia đình trong những năm tháng đó, Lãng bắt đầu làm tù binh và trở về nhà với một cái chân tật nguyền không phải vì bom đạn. Tôi chạy vào bức tranh những hàng thông và giữa núi xa màu xanh xám phủ mây mù hỏi Hà, giờ đây xúc động:

“Tranh này của anh Lãng?”

Hà gật đầu:

“Phải, nhưng về những bức tranh này mà anh cũng có thể thu nhập để sống trong bệnh viện nhiều năm rồi. Chỉ cần tranh bằng mình trong nhà để không hổ thẹn mà vào tù khi đi lao động là bị bắt tại nạn, cây để gây thương tật đi đâu không còn được nữa, may là còn sống. Anh ấy về không gặp may, nếu tù ba năm thì cũng được đi Mỹ theo diện H.O. Ba mẹ Hà theo nhau về trại, Hà lập gia đình với một người lính cũ, anh ấy rất chịu khó nên cửa nhà cũng thoát qua được lúc ngặt nghèo. Để mình lập gia đình xong thì anh Lãng nhất định đòi lên rừng ...”

Tôi trở mặt nhìn Hà:

“Lên rừng? Anh làm gì ở trên rừng?”

Hà bắt đầu cười thích:

“Nói là rừng chứ không hoàn toàn là rừng. Trên rừng có một làng người dân sống bằng nghề làm cà, trồng rau, mình có một bà cô già sống một mình không con cái, cô chuyên làm cháo, làm những món ăn ngon, bán cho người nghèo quanh vùng, thời buổi này nhà nào cũng cần sống bằng rau dưa cháo những qua ngày thôi. Cô mình chỉ ăn chay, gặp như tu ở gia nên

anh Lãng b **o** lên đó s **ng** v **i** cô h **h** cho vui nhà vui c **a**, g **i** r **nh** anh ph **cô** làm t **ng** chao, phía sau nhà có m **nh** v **n** nh **đ** rau khoai cho hai cô cháu. Anh **y** tu r **i** Ng **c**, s **m** chi **u** hai bu **i** công phu theo bà cô và ng **i** th **n** đ **kh** i ng **m** nghĩ chuy **n** đ **i**.”

Nghe Hà k **mà** tôi ng **m** ngùi, t **ng** t **ng** ra m **t** x **ng** nào đó Lãng đã ru đ **i** mình theo t **ng** chuông ti **ng** m **õ**. Hà ti **p** t **c** câu chuy **n**:

“Nh **s** ng **đó** mà anh Lãng tr **thành** h **a** sĩ, không có trò g **i** trí anh m **i** nghĩ ra c **n** ph **i** v **t** lên trên s **ph** n b **ng** cây c **. Th** y anh v **đ** p quá nên Hà n **y** ra ý đ **nh** đem l **ng** khung r **i** bán nh **ng** b **c** tranh nh **cho** du khách làm quà l **u** n **m**, v **y** mà không h **u** sao tranh bán r **t** đ **c**, m **i** thán anh ph **i** đem v **cho** mình h **ng** ch **c** b **c**, nh **v** y đ **i** s **ng** anh tho **i** mái h **n**. Nh **ng** anh cũng l **y** đó làm vui và giúp mình đ **nuôi** các cháu ăn h **c** ch **không** nghĩ g **i** đ **n** b **n** thân, t **i** nghĩ **p** quá!”

Hà c **i** mà đôi m **t** còn **t** vì h **nh** phúc:

“Cũng nh **u** chuy **n** vui vui khi bán tranh cho anh Lãng, nh **v** y mà b **n** anh t **n** c ngoài v **thăm** Đà L **t**, nhìn ra đ **nh** Lâm Viên ngày x **a** c **a** m **y** anh **y** trong tranh nên đã tìm ra b **n** cũ. H **r** nhau đ **n** thăm anh, mua tranh v **i** giá cao đ **giúp** b **n** và nh **v** y anh Lãng cũng th **t** m lòng v **i** tình b **n** đ **i** quân ngũ. Có ng **i** còn mu **n** giúp anh v **l** i thành ph **m** x **ng** v **, nh** ng anh Lãng th **t** khác ng **i**, t **kh** i lên r **ng** s **ng** v **i** bà cô tu t **i** gia thì anh **y** đã thay đ **i** hoàn toàn, ch **ng** bao g **vui** quá hay bu **n** quá, anh **y** b **o** đau kh **bao** nhiêu cũng ch **n** m **t** n **c** i là hoá g **i** đ **c** t **c**.”

Thì ra là v **y**, t **nhiên** tôi cũng tò mò mu **n** đ **n** thăm Lãng đ **xem** cu **c** s **ng** ra sao mà anh l **i** “an nhiên t **t** i” vui h **ng** thú đ **i** n viên v **i** r **ng** thông già. Tôi ch **t** c **i** th **m** và nh **i** l **i**. Đúng là Lãng, Lãng c **a** ngày x **a** ngay c **kh** i t **ình** cũng ch **l** ng l **trao** g **i** mà đâu c **n** nói m **t** l **i** nào, đ **i** u này khi **n** tôi càng ao **t** c g **p** Lãng, và tôi đã nói đ **i** u đó v **i** Hà. Hà g **t** đ **u** hóm h **nh**:

“Nh **ng** Hà nói tr **c**, anh Lãng bây g **không** ph **i** anh Lãng ngày x **a**, ch **tu** tâm mà không khoác áo tu, đ **u** tóc râu ria tr **ng** xoá, n **u** g **p** l **i** ch **c** Ng **c** s **ng** ngàng l **m** đó.”

Tôi g **t** đ **u** b **o** Hà:

“Ng **c** s **không** ng **c** nhiên đâu!”

oOo

Hà giao c **a** hàng cho con gái trông nom r **i** cùng tôi rong ru **i** đó đây v **i** đ **t** tr **i** Đà L **t**. Cu **i** năm tr **i** v **n** trong veo và n **ng** v **n** óng **, chúng** tôi lên “r **ng**” thăm Lãng nh **d** đ **nh**. Không

báo tr và c nh và ng Hà bi t anh mình không đi đâu xa vì m và i đem tranh xu và ng ph và , n và u có v và ng nhà ch và là lúc anh mang c và , màu đi v và và m và t góc nào đó thôi. K và ra s và ng nh và Lãng cũng thú, ch và ng v và ng b và n thê nhi, ch và ng lo và ng mi và ng c và m manh áo vì đã quen ăn chay m và y ch và c năm tr và ng. Bà cô già k và t và khi Lãng v và tranh ki và m đ và c ti và n đ và s và ng qua ngày đã thôi không làm t và ng chao, nh và ng lo n và i Lãng là cháu trai không ti và n vi và c săn sóc bà khi n và m m và t ch và nên đã xin vào và h và n trong chùa s và n và đ và tìm n và i n và ng t và a lúc tu và i già.

Xe ng và ng và ngoài đ và u con đ và ng nh và , chúng tôi còn ph và i và i b và kho và ng m và i i lăm phút m và i đ và n n và i và c và a Lãng. Căn nhà n và m ngay đ và u đ và c nên cao h và n các nhà tr và ng rau và phía đ và i, vài cây thông xanh tr và c nhà và phía sau nh và bao b và c và y căn nhà nh và b và ng g và màu xám nh và t, t và a t và a nh và nh và ng căn nhà mi và n quê và Âu Châu. T và nhiên tôi và i th và y h và i h và p, m và y ch và c năm r và i k và t và khi xa nhau bây gi và s và p g và p và i thì đã hai màu tóc, ng và i lính tr và năm x và a kiêu hùng trong màu áo tr và n, cô gái đang đ và xuân xanh má đ và môi h và ng thu và nào nay đã thay đ và i nhi và u v và i th và i gian. S và nh và th và nào nh và ? Thôi m và c k và t và c và , nh và đ và nh m và nh là bàn tay tai quái đã ph và ch và p lên thân ph và n con ng và i thì chuy và n gì đ và n t và t ph và i đ và n.

Lãng đang ng và i và ng trà nhìn ra khung c và a s và , bên ngoài là thung lũng thoải tho và i có nh và ng lu và ng rau xanh th và ng t và p ch và y dài xu và ng chân đ và i. Nghe ti và ng b và c chân anh ngo và nh nhìn và i, h và i ng và c nhiên vì th và y em gái đi v và i khách và , linh tính cho anh bi và t khách và xa đ và n đây, và ng và i khách và y ch và có th và là Ng và c vì ch và bao gi và Hà ch và u b và c và a hàng đ và đi đâu. Tôi ch và a k và p lên ti và ng chào thì Lãng đã lên ti và ng tr và c, bình th và n nh và h và i m và t ng và i quen m và i đi đâu v và :

“Ng và c đ và y à? Em v và bao gi và th và ?”

Tuy đã chu và n b và nh và ng tôi v và n b và i r và i, tr và c m và t mình là m và t ng và i đàn ông ch và a già và m mà đ và u tóc b và c ph và , s và c m và t h và ng hào kho và m và nh. Anh đ và y và ? V và an nhiên t và t và i trên nét m và t bình th và n và y nh và đã t và ng v và t trên đ và u sóng c và a s và ph và n khi và n tôi thán ph và c s và c ch và u đ và ng c và a anh, hóa ra tôi v và n y và u và t nh và ngày nào m và c dù đã nh và lòng đ và ng khóc. Đ và n n và i Lãng ph và i b và c t và i bên c và nh tôi, c và m và y bàn tay giá và nh vì ti và t tr và i rét bu và t tháng ch và p, xi và t ch và t nh và mu và n chuy và n h và i và m:

“Đ và ng khóc, ng và i và xa v và mang ni và m vui đ và n đây sao và i khóc? Anh đang vui đây vì em đ và n nh và m và t gi và c m và không đ và i, m và i đó mà ba m và i m và y năm r và i nh và ?”

Tôi nghe nh và có ti và ng th và dài r và t nh và sau câu nói đùa c và a Lãng, bên ngoài hàng thông v và n reo vi vu nh và hòa theo chút ng và m ngùi c và a ngày h và nh ng và . Bình tâm và i sau nh và ng c và m xúc ban đ và u, ba ng và i ng và i xung quanh chi và c bàn nh và trò chuy và n, Lãng rót cho tôi m và t tách trà nóng, gi và ng ân c và n nh và x và a:

“Ng và c và ng đi, anh không dùng trà và lâu m và c dù trà là đ và c s và n c và a Lâm Đ và ng. Đây là n và c g và o và rang, anh đã dùng nhi và u năm thay trà đ và t và ng s và c kho và . H và ng ngày ch và t và p thêm “Su và i Ng và n T và i Tr và ” là đ và , tuy đ và u tóc b và c ph và nh và ng c và th và không b và nh và t, khí h và u trên và ng cũng và t h và n thành ph và em và .”

Toàn nh và ng chuy và n c và a hôm nay, tôi đang mu và n bi và t đ và i đáy bi và n ng và m c và a m và i tình x và a có v và và i nh và ng đ và t sóng trong trái tim ng và i đàn ông đã m và t th và i yêu tôi và tôi cũng m và t th và i yêu

anh say đắm. Hà ngửi đó mớ m cốm nhìn anh và bẽn, nh đang nh li bui tr a trong r ng Ái Ân bên b h Than Th năm xa, đã g a v đi tìm hoa d i cho hai ng i yêu nhau có đ p bày t n i lòng. Bấy gi Lãng nói nhi u ch không tr m l ng nh xa, hay anh cũng đang b i r i che đ u b ng nh ng câu chuy n đầu đầu trong l n h nh ng ?!!

X chi u hôm đó khi tr i còn v ng v t n ng, Lãng đ a chúng tôi đi lang thang xu ng chân đ i xem v n rau và r ng thông n m r i rác phía xa xa, ch y có m t con su i nh mà anh th th ra đó đ v , khung c nh này tôi đã nhìn th y trong m t t m tranh c a Lãng. Đêm đ u tiên i i v i Hà trong căn nhà c a Lãng, tôi ch nghe ti ng chuông ti ng mõ và mùi tr m h ng đ ru mình vào gi c ng , ch p ch n trong gi c m tôi nghe nh nh ng gi t n c m t m n m n b môi khi vùi m t lên vùng ng c m c a ng i lính tr n tr c gi chia tay. Lãng tr ra đ n v và cũng ch vài tháng sau tôi xa Đà L t mãi mãi...

Sáng hôm sau m i b n gi đã ng i th y mùi n p th m ph trong căn nhà nh . Tr i m a, Lãng đ y s m theo thói quen nhen l a th i n i xôi đ u ph ng ăn v i mu i v ng. Hà còn n m ng n ng vì đêm qua tr n tr c khó ng , tôi ra phòng ngoài thì đã th y Lãng đang ng i đun n c trên b p than h ng đ r c. Th y tôi anh nh ng ch ng i m bên b p l a r i h i:

“Ng c ng có ngon không? L nhà ch c cũng h i khó ng , có m n c nóng anh đ t trên b p cho m y cô r a m t, tr i cũng l nh đ y. Ng i xu ng đây cho m, b a nay anh ch có món quà nhà quê d i hai cô thôi. À quên, hôm qua có n i chu i chín t i, mùa nào th c n y anh không ph i mua gi c , mu n lên đây ăn t v i anh thì quanh đi qu n l i cũng ch b y nhiều th , không h i u m y cô có ch u n i không?”

Tôi nhìn Lãng m m c i không nói, ch a bi t tôi có ch u n i cách s ng chay t nh lành m nh này đ c bao lâu, nh ng gi đây lòng tôi th t êm i sau nh ng phong ba bão táp trong b y nhiều năm đ i vi n x . Không hi u sao tôi l i bu t mi ng h i Lãng:

“Sao h i đó khi còn tr anh không l p gia đình cho tu i già đ cô qu nh?”

Lãng nhìn l i tôi, câu tr l i hóm h nh mà nghe th m đ n t n tim ph i:

“Anh đã tu r i mà, tu r i thì l y v làm gì. Th t ra n u em l i trong kho ng th i gian đó, m i c m nh n đ c cái đau tinh th n n i ng i l i. Anh đã không hoà nh p đ c v i cái m i nên ph i t tách ra tìm cái gì đó cho mình đ kh i ph i nghĩ ng i. Th i gian cũng làm lành t t c nh ng v t th ng, cái chân t t nguy n b gã trong l n đ n cây trên r ng th i gian tù t i, anh đau cái đau c a th xác đã đành mà còn mang thêm n i nh c nh i vì b b r i, b lãng quên sau khi đã c ng h n tu i tr cho đ t n c. Nhi u năm nay anh không nói vì không ai h i, đây chính là lý do anh lên r ng n sau khi Hà l p gia đình.”

Th ng anh quá, tôi hi u vì sao anh hay v nh ng b c tranh có đ nh Lâm Viên mây m che ph , v i ngàn thông ch p chùng trong m ng r ng chi u thăm th m. Bu i sáng n i này tr i đang m a, t nhiên tôi mu n hát m t ca khúc đã quên l i t lâu, “m a r ng i m a r ng, tìm đầu h i i bóng ngày xa...”. Trôi theo nh ng k ni m v t v trong quá kh , tôi th th nói v i anh:

“Ng i ta c hay nói 'không th t m đ c hai l n trên m t dòng sông', nh ng khi y em cho là

ngồi ngón và rút buồm còi, nhúng đũa nậy giở em mới đi mà hiểu ý nghĩa của câu này.”

Lãng mỉm cười châm thêm nước sôi vào bình đun, trả lời tôi bằng mấy câu thơ:

**“Đu anh biết chng bao giờ có thể
Tm đũa c hai lán trên mặt dòng sông
Sông còn kia mà nước chng quay về
Cả khc khoi mà trôi ra lòng biển”**
(thơ NN)

Tôi nheo mắt nhìn Lãng và chờ vờ phía nhúng bực tranh vẽ đang trong góc phòng tôi:

“Theo em hiểu thì anh tu vì muốn chôn vùi dĩ vãng, nhúng trong nhúng bực tranh em vẽ n thấy
thấp thoáng hình bóng của dĩ vãng trong đó. Hàng thông ven bờ hồ Than Thớt, đồi Lâm Viên
hai đồi núi mờ trong sương, đồi Cù xanh và hồ Xuân Hương gần gần sóng, ngôi trường cũ n
hiện không rõ nét nhúng con đường vẽ bóng giai nhân ngày chng thì không lán lán đi đâu
đũa c. Có phải vậy không anh?”

Lãng cười, lâu lắm rồi tôi mới thấy anh vui như thế:

“Em thấy thông minh Ngọc c, tri âm tri kỷ tri bỉ mà đũa nh m nh lán chia li nhau chng vì cái tan
nát của nước non. Đúng thế, anh vẽ n không thể nào quên quá kh dù khi đũa n đây sống vẽ n bà
cô già, anh tìm quên cu c đũa trong tiếng chuông tiếng mõ. May có cô đũa anh bám víu
núng đũa và có em Hà nâng đũa anh trong cu c sống húng ngày núng không anh đã nghĩ xu n
húng vẽ n, khi nhìn lán mình nhúng lúc y mà cả đũa núng rúng ai rút xa l...”

Tôi ngồi im chờ đũa anh nói tiếp, vì bản tính Lãng từ ngày xa ít khi thấy lán lòng vẽ n ai. Ngay
cả nhúng lán vẽ phép rồi trả đũa n vẽ, mấy khi chia tay Lãng cũng chng lán trao gửi búng ánh
mắt thúng yêu, trong khi tôi thấy thúng âu lo cho anh ngoài trúng đũa. Màng nhìn ra ngoài
của s, nhúng cây thông đũa t sủng núng c mũa và gió vẽ n rít tiếng cún nhúng nhúng tiếng thúng dài náo
nu t:

“Tôi gần bà cô hiểu năm mà anh vẽ n chng thu c đũa c bao nhiêu kinh kiện, nhúng đã bình tâm
lán đũa c nhúng quen đũa n vẽ n tiếng chuông tiếng mõ. Đũa vẽ n anh lúc đó đũa chng có hai núng, mặt núng
là cối bên kia và núng anh đang sống là cối bên này. Cối bên kia là bản đũa lính đã ra đi khi tu n
còn xanh, nhúng ngúng i thân đã khu t trong gia đình, dù sao thì húng cũng vẽ n an nghĩ, anh
cũa cho húng tìm đũa c mặt thúng gửi i t đũa p húng cối đũa đũa y khúng lu. Cối bên này xem vẽ y mà khúng
húng n, nhúng ngúng i dân sống xung quanh anh hay nhúng núng i anh đã đi qua, húng cam chũa m degusta
lam lũ vì không có cách nào thoát ra đũa c, húng cũng phải chng chũa đũa n đũa n đũa n đũa n chng
nhúng n. Đũa có gì vui đâu, chũa cả khúng búng nh ho núng m đũa t đũa đâu mà chũa y chũa a, nghĩ vẽ y nên anh
chũa cũa an cho húng. Nói là tu nhúng đũa chũa là cách giúp cho tâm húng mình bình thúng n húng đũa
chũa cái nghĩ p khúng mình phải trả, vẽ t lên trên cái khúng đũa nhìn ra húng nh phúc hiểu khi gửi n
đũa đũa n không ngúng. Dù em không nói nhúng anh cũng hiểu cái khúng mà em phải ôm mang, chúng
qua cũng chũa là nghĩ p mà em phải trả, trả chũa a xong thì lòng có khi nào an núng mà nghĩ đũa i
húng nh phúc.”

Tôi thẹn thẹn còng nghe tiếng lị chia xẻ cĩa Lãng, dù chĩa kĩa cho Lãng nghe bao nhiêu mà sao anh đã hiếu và soi thếu tâm hếu tôi cũng đang khố c khoếu vì cô đếu. Lãng nhìn tôi đếu y thếu ng mếu, nhố mố t ngố i anh vếu n sẵn sóc cô em gái nhố cĩa mình:

“Nếu anh không lị m thì Ngố c vếu n còn nhố u bếu n phếu n, em vếu n phếu i đi làm có đố ng không?”

Tôi gố t đếu trong nếu i phiếu n muếu n, anh nghĩ đố ng, tôi còn phếu i vố t lếu n vếu i cuố c sếu ng vì chĩa tếu i tuếu i nghố ngố i, hai đếu a con chĩa a lếu p gia đố ng vếu n làm tôi quan tâm nghĩ ngố i. Lếu i hay hoài nghi vố cuố c đếu i và tình ngố i, tôi khó tìm ra sếu an bình nhố đếu i sếu ng cĩa anh. Lãng âu yếu m nhìn tôi và hếu i:

“Nếu u Ngố c bếu ng lòng thì chếu u nay trếu i hếu t mếu a, anh mếu i em ra phếu sau nhà nhìn ra hàng thông và vếu n rau xa xa, anh sếu vếu bếu c tranh đếu kếu niếu m ngày gố p lếu i. Mai sau nếu u nhố mố t lếu gì đố mình không gố p lếu i, nhìn bếu c tranh anh vếu n thếu yếu m lòng và đếu ng nhố mình chếu a hếu xa nhau.”

Hình nhố trếu i cũng chếu u lòng ngố i, cếu n mếu a đếu vố sáng đã ngố ng, trếu lếu i cho bếu u trếu i sếu p sang Xuân nhố ng tia nếu ng mếu m mếu i óng . Tôi không ngố Lãng vố nhanh quá, cếu nh vố t quanh đây nhố tếu m nh đã ghi vào trí Lãng và anh chếu cếu n quố đếu tay ra là nếu m đếu c. Bếu c tranh có hếu n đếu n không ngố khi Lãng vố thêm vào cếu nh phếu sau lếu ng mố t đố ng ngố i phếu n ngố i nhìn ra phếu xa, ánh nếu ng chếu u qua mái tóc và đếu ng lếu i trên đố lung linh mố t vố t nếu ng.

Suố t buếu i chếu u hôm đố tôi ngố ngố n trong trếu ng thếu cĩa ngố i mếu ng du. Tình yếu ngày nào đã đố ng mố t nhố nếu m đếu c trong tay, đếu p nhố mố t vố t nếu ng vố ng trên mái tóc, nhố ng chao iếu có ai nếu m đếu c nếu ng bao giếu . Nghố đếu n hai chếu “Đố nh Mố nh” tôi lếu i rố ng mình và nếu u cho là mếu i phút giếu hiếu n tếu i tôi đố ng có là hếu nh phố c, thì hếu hếu ng chố hếu nh phố c nhố bé y đi. Không đố ng hếu a vếu i Lãng là sếu có mố t ngày gố p lếu i, thối thì đếu n đếu hay đếu n đố, cũng ngay sáng hôm sau tôi theo Hà trếu vố phố thố vì bếu n cếu n phếu i chuố n bếu cho ngày Tếu t cĩa gia đố ng. Trếu c khi chia tay, Lãng chếu đếu a cho tôi mố t mố nh giếu y nhố ghi mố y vếu n thố :

***“Lếu lòng sao có vố t nếu ng chếu u sếu ng
Len lén đếu n nghiế ng vai ngoài song cĩa a
Ôi vố t nếu ng hong bàn tay buố t giá
Nếu ng muố n mào mà iếu m cếu hếu n ta ...”***

Nguyễn Nhung